

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek a I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I. rendű, és az I. rendű alperes által képviselt II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. május 28. napján kelt 22.P.25.593/2012/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, míg a le nem rótt 1.200.000 (Egymillió-kétszázezer) forint jogorvoslati illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben elutasította. A pert az I. rendű alperes vonatkozásában megszüntette. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 15 napon belül 150.000 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy a le nem rótt 900.000 forint illetéket az állam viseli.

Határozatának indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes ugyanazt az igényt terjesztette elő az alperesekkel szemben, mint amit a Fővárosi Bíróság előtt 31.P.24.041/2009. ügyszám alatt indult perben az I. rendű alperessel szemben már érvényesített. Ezen eljárásban sérelmezte, hogy a korábban folyamatban volt munkaügyi perében az I. rendű alperes - a felperes munkáltatójának jogi képviselőjeként - a felperes által kért, banki hitelfelvételhez szükséges jövedelemigazolás megküldésének bizonyítására valótn postai feladóvevényt csatolt. Kifogásolta továbbá az I. rendű alperes által a perben tett, a felperes zaklatott szellemi állapotára vonatkozó észrevételeit. Rögzítette, hogy a Fővárosi Bíróság a 31.P.24.041/2009/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, a Fővárosi Ítéltábla ítéletével az első fokú határozatot helybenhagyta. A felperes felülvizsgálati kérelme folytán a Kúria Pfv.IV.21.273/2011/15. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Jelen perben a felperes igényét nemcsak a korábbi perekben már alperesként eljáró I. rendű alperessel, hanem a II. rendű alperessel szemben is előterjesztette. Kereseti kérelme a becsület és

jóhírnév megsértésének megállapítása mellett az alperesek egyetemleges marasztalására irányult, 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek a 2004. május 5. napjától számított késedelmi kamatai megfizetése tekintetében.

A fentiek alapján az I. rendű alperessel szemben a pert megszüntette a Pp. 157. § a) pontja szerint, utalással a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontjában foglaltakra.

A II. rendű alperessel szemben a kereseti kérelmet érdemben bírálta el, figyelemmel a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 76. §-ában, 78. § (1)-(2) bekezdésében, valamint a Ptk. 84. § (1)-(2) bekezdésében foglalt szabályokra.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a perbeli esetben a feladóvevény csatolása, perbeli felhasználása személyhez fűződő jogot nem sértett. Annak elbírálása, hogy a hivatkozott feladóvevény alkalmas-e a perben eljáró fél védekezésének alátámasztására, a munkaügyi perben eljáró bíróság feladatát képezte. Fogalmilag kizárt az, hogy egy okirat peres eljárásban történő benyújtása személyhez fűződő jogi sérelmet megalapozzon. Egyebekben utalt a korábbi perben eljáró bíróságok e körben már kifejtett állásfoglalására.

Az I. rendű alperesnek, mint a II. rendű alperes képviselőjének a felperes mentális állapotára vonatkozó kijelentése, illetve írásban is rögzített álláspontja ugyancsak a perbeli védekezés részét képező előadás, a felperes okirat-hamisításra vonatkozó vádjaira tett reakció volt. Az I. rendű alperes azon véleményét fejtette ki, hogy miért nem tesz jogi lépéseket amiatt, hogy a felperes bűncselekmény elkövetésével vádolta meg. Ekként az I. rendű alperes kijelentése a peres ügygel szorosan összefüggő olyan előadás volt, amely kifejezőmódjában indokolatlanul sértő, megalázó megfogalmazást nem tartalmazott, így jogsértést nem valósított meg.

Utalt arra, hogy a felperes perbeli bizonyítási indítványai a feladóvevény valótlanúságára vonatkoztak, melynek relevanciája nem volt, ezért az indítványoknak nem adott helyt.

A perköltségviselés körében a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében határozott. Megállapította, hogy a felperes költségmentessége folytán le nem rótt illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsősorban az első fokú határozat megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését indítványozta.

Nem tette vitássá az első fokon eljáró bíróság azon megállapítását, miszerint az I. rendű alperessel szemben indított keresete ítélt dolog, ugyanakkor arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperessel szemben még nem indított eljárást. Jelen perben mindkét alperessel szemben egyetemleges marasztalást kért, miután felelősségük a jogsértés miatt nem választható szét. Az I. rendű alperes a II. rendű alperesi iroda képviselőjében látta el feladatát és írta meg jogsértő beadványát. A megbízást az ügyvédi iroda kapta és nevében a perbeli képviselőt az I. rendű alperes látta el. A pert csak akkor lehetett volna megszüntetni, ha az I. rendű alperes egyéni ügyvédként látja el a képviselőt, miután azonban az I. rendű alperes a II. rendű alperes megbízása alapján járt el, a felelősség egyetemlegesen terheli őket. Felelősségük független attól, hogy pusztán eljárási cselekményként került sor az ajánlott feladószelvény csatolására, holott tudni kellett, hogy az postai feladásra nem került. Az ügyvédi irodának kötelessége vezetni a postai küldemények feladásáról az átvevő könyvet. A perben a posta megkeresésével és mintegy szakértői szintű megállapítással bizonyította azt, hogy a küldemény nem került be a postai kézbesítés rendszerébe. Az eljáró bíróság nem adott helyt a műszaki szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványának, melyet annak érdekében terjesztett elő, hogy bizonyítsa a küldemény postai számítógépes rendszerbe

kerülését.

Álláspontja szerint helyesen került sor annak megállapítására, hogy a felperes által ugyanezen a jogcímen indított eljárásokban többféle megállapítást tettek a bíróságok és a keresetet elutasították, azonban egyszer sem tették vizsgálat tárgyává azt, hogy az I. rendű alperes milyen minőségben járt el, ügyvédi iroda képviselőjeként vagy egyéni ügyvédként. A két alperes a Pp. 51. §-a szerinti egységes pertársaságot képez, ezért jogsértő volt az I. rendű alperessel szemben a per megszüntetése. A II. rendű alperes mögöttes felelőssége megállapítható a képvisellet ellátó ügyvéd tevékenységéért. A postázással kapcsolatos adminisztrációs tevékenység nyilvánvalóan az iroda tevékenységi körébe tartozik. Az I. rendű alperesnek semmilyen formában nem volt joga minősíteni szellemi állapotát. Kijelentéseit úgy kell tekinteni, hogy azt az iroda meghatalmazása alapján tette, a két alperes felelőssége nem különíthető el.

Az I-II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú határozat helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az első fokon eljáró bíróság a rendelkezésére álló adatok alapján helytálló tényállást állapított meg, abból okszerű következtetést levonva a vonatkozó jogszabályi előírásoknak megfelelő döntést hozott, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján annak helyes indokaira történő visszautalással helybenhagyta.

A jogvitában irányadó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta, azokat határozatának indokolási részében idézte, melyekre a másodfokú bíróság ugyancsak visszautal.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a jogvitában ugyanazt az igényt érvényesítette az I-II. rendű alperessel szemben, melyet a Fővárosi Bíróság előtt 31.P.24.041/2009. számú perben az I. rendű alperessel szemben már előterjesztett. A jogvitában kétséget kizáróan megállapítható volt a keresettel érvényesített jognak és tényalapnak a felperes korábbi perében érvényesített joggal és tényalappal való azonossága, továbbá a felperes, valamint az I. rendű alperes azonossága. A felperes követelését ismételten nem érvényesítheti abban a formában, hogy a II. rendű alperest perbe állítva egyetemleges marasztalást kér, ugyanakkor az I. rendű alperessel szembeni keresetének ugyanaz a jogi és ténybeli alapja. Ezért - ítélt dolog okán - az I. rendű alperes vonatkozásában a Pp. 157. § a) pontja és a 130. § (1) bekezdés d) pontja szerint a per megszüntetésének volt helye.

Jogszerűen került sor az elsőfokú bíróság részéről annak megállapítására, hogy a felperes munkaügyi perében az I. rendű alperesi képviselő által becsatolt feladóvevény bizonyítékként történő megítélése a munkaügyi bíróság mérlegelési tevékenységét képezte, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is utalt tényállásában. A Kúria Pfv.IV.21.273/2011/15. számú ítéletének indokolásából következően, a munkaügyi bíróság nem a jogi képviselő által becsatolt feladóvevényre tekintettel utasította el a felperes keresetét. A kereset elutasítására az vezetett, hogy a bank tájékoztatása szerint a felperes nem nyújtott be hitelkérelmet. A munkaügyi perben az I. rendű alperes a munkáltató védekezésének alátámasztására használta fel a felperes által sérelmezett feladóvevényt, ezen magatartása a felperes becsületét és jóhírnevét nem sérthette.

A felperes zaklatott szellemi állapotára vonatkozó, I. rendű alperestől származó megjegyzés ugyancsak nem alkalmas a személyiségi jogsértés megállapítására, mivel az I. rendű alperes kijelentését nem minden előzmény nélkül tette. Azzal kapcsolatosan fejtette ki véleményét a munkaügyi perben, hogy miért nem tesz jogi lépéseket amiatt, hogy a felperes okirat-hamisítással,

azaz bűncselekmény elkövetésével vádolta meg. A perben megtett nyilatkozata sem a jóhírnevet, sem a becsületet nem sértheti.

Mindebből következően a jogellenes magatartás hiányában perbeli képviselő ellátására megbízást kapott II. rendű alperesi ügyvédi iroda mögöttes felelőssége sem állapítható meg.

A másodfokú bíróság a perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében határozott, figyelemmel a Pp. 239. §-ának utaló szabályára. A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, így a Pp. 217. § (1) bekezdésében meghatározott teljesítési határidő kikötése mellett köteles a II. rendű alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (5)-(6) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság a II. rendű alperes által igényelt munkadíj összegét arra figyelemmel mérsékelte, hogy az - a jogvita egyszerű megítélésére is tekintettel - nem állt arányban a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

A teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesülő felperes a jogorvoslati illeték viselésére nem kötelezhető, azt a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében.

Budapest, 2015. február 10.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő